

'Samma Ande att dricka' 1 Kor 12:12-13

Anden skapar relation

Vad är det som binder oss samman som församling? Vi är, precis som de första lärjungarna, ett knippe sinsemellan väldigt olika människor. Vi är olika personligheter, utrustade med olika temperament. Vi har olika fritidsintressen och även våra vardagar ser på många sätt rätt olika ut. Vi har också olika erfarenheter med oss i bagaget – både när det gäller tron och livet för övrigt. Vad är det då, mitt i allt detta, som förenar oss till att vara en församling?

Ja, det är *mer* än en gemensam livsåskådning, *mer* än ett gemensamt intresse, *mer* än en gemensam uppgift. Vi hör ihop, djupast sett, därför att vi delar samma verklighet. Vi delar Kristus med varandra! Och i detta har Anden en avgörande betydelse.

Så här skriver Paulus i 1 Kor 12:12-13 ('2000'): "Ty liksom kroppen är en och har många delar och alla de många kroppsdelarna bildar en enda kropp, så är det också med Kristus. Med en och samma Ande har vi alla döpts att höra till en och samma kropp, vare sig vi är judar eller greker, slavar eller fria, och alla har vi fått en och samma Ande att dricka."

Vår samhörighet är grundad i en gemensam *erfarenhet* – av den helige Ande. Och när Paulus skriver detta så ligger fokus varken på speciella yttre manifestationer eller vissa inre känslor. Fokus ligger istället på att Anden fört oss in i en *relation* – med Kristus och därigenom också med varandra. Anden är relationsskaparen nummer ett...

I den text vi läst används två bilder: kroppen och drycken, förslagsvis vatten. I sammanhanget – både i kap 11 och 12 – utvecklar Paulus bilden av församlingen som en kropp. Och här, i vers 13, säger han alltså att det är Anden som gjort oss till Kristi kropp. Med en och samma Ande – eller *i* en och samma Ande – har vi alla blivit döpta för att tillhöra en och samma kropp. Eller ännu mer ordagrant: vi har blivit döpta *in i* samma kropp. Och inte nog med *det*, att vi blivit *nersänkta* i Anden (eller *övergjutna* av Anden), utan vi har också fått Anden som vår gemensamma *dryck*. Det kan också översättas som att vi blivit *bevattnade* med samma Ande. Eller som Folkbibeln skriver: "*alla har vi fått en och samme Ande utgjuten över oss.*"

När Paulus skriver att vi alla har döpts med en och samma Ande, så är det tydligt att han syftar på en erfarenhet som delas av *alla* som öppnat sitt liv för Kristus och fått del av det nya livet. Oavsett *hur* vi kom till tro, oberoende av hur vår upplevelse såg ut, vad vi kände eller inte kände, om det var dramatiskt eller odramatiskt, så var det Guds Ande som gjorde oss till Guds barn (Rom 8:15f). Något annan möjlighet till personlig gemenskap med Gud *finns* inte. "Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning", sa Jesus till den samariska kvinnan (Joh 4:24). Och till Nikodemus, en av Israels lärde, sa han att vi måste födas på nytt av Anden, för att komma in i Guds rike (Joh 3:3-9).

Det är Anden som är relationsskaparen. Ja, Guds Ande är i sig själv den kraft som binder oss samman med Kristus – och med varandra i Kristi kropp. Det betyder *inte* att Anden är en *opersonlig* kraft. Nej, Anden är precis som Fadern och Sonen ett *Du*, en person med tankar, vilja och känslor. Men treenighetens mysterium är ju att de tre personerna har sitt liv *i* varandra. De existerar inte var och en för sig, utan 'Gud är en evig gemenskap'. Och det är den gemenskapen som Anden fört oss in i – eller *döpt* oss in i. Och över den gemenskapen – Kristi kropp – strömmar Faderns kärlek, som ett regn, som en dryck som ger liv (Joh 17:26). Därför skriver Paulus i Rom 5:5 att "Guds kärlek är utgjuten¹ i våra hjärtan genom den helige Ande, som han har gett oss" (SFB).

¹ *ekchéō* – används även i Apg 2:17, 18, 33; 10:45; Matt 26:28...

Gud vattnar oss med sin Ande. Anden vattnar oss med Guds kärlek... Kvällen innan Jesus går till korset talar han om den kärleken – samtidigt som han berättar om Hjälparen, den helige Ande, som ska komma i hans ställe – eller rättare sagt: som ska komma *med* Jesus och plantera in hans närvaro i våra hjärtan. Joh 14:16-18: "Jag skall be Fadern, och han skall ge er en annan hjälpare, som skall vara hos er för alltid: sanningens ande. Världen kan inte ta emot den, eftersom världen inte ser den och inte känner den. Men ni känner den, eftersom den är kvar hos er och kommer att vara i er. Jag skall inte lämna er ensamma (eller 'faderlösa' som det faktiskt står), jag skall komma till er." Anden kommer till oss med Jesus – och då kommer också Fadern. Anden drar oss in i Guds kärlek – den kärlek som alltid pulserat och alltid kommer att pulsera i den eviga gemenskap som Gud är. Därför säger Jesus lite senare i sitt avskedstal; Joh 15:9: "Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er." Och när han sen ber för lärjungarna, avslutar han med orden i Joh 17:26: "Jag har gjort ditt namn (alltså Faderns) känt för dem och skall göra det känt, för att den kärlek som du har älskat mig med skall vara i dem, och jag i dem."

Om detta handlar pingsten: Att Anden kommer *till* oss – och *in i* oss – med *den* kärlek som Fadern har till Sonen! Som Guds söner och döttrar är vi älskade med *samma* kärlek som Gud har till Jesus! Och den kärleken har han lagt som en källa i vårt inre – eller rättare sagt: Det är Anden som *är* den källan. Anden *är* kärleken... Anden är relationsskaparen...

"Med en och samma Ande har vi alla döpts", skrev Paulus. Här handlar det alltså om något som *har* hänt – och som har *bestående* verkan. En sådan bestående verkan är att vi, genom tron på Kristus, också tillhör den kristna *gemenskapen* – oavsett om vi är inskrivna i någon matrikel eller ej. Vi tillhör den med samma självklarhet som fysiska syskon tillhör samma familj.

När Paulus sen tillägger att vi fått samma Ande att *dricka*, så är det något som behöver ske *kontinuerligt*. Att gång på gång bli törstig är ett tecken på *liv*! Den som lever behöver vatten varje dag... Och det räcker inte med *ett* glas... Ett tecken på att jag fått del av det nya livet är att jag längtar efter *mer*, att jag *törstar*... Om jag verkligen har smakat Gud, så vet jag att det alltid finns *mer*. Källan är utan botten! Och när jag lever mitt liv i den här världen med alla dess påfrestningar och frestelser, så blir hjärtats marker torra – och jag behöver vattnas igen... Att vara medveten om sitt djupa behov – och törsta efter Guds närhet och Guds tilltal, är tecken på *liv*. Ett annat tecken på liv är att jag längtar efter dem som tillhör samma kropp. (Att vi är här idag är alltså ett tecken på liv...) När Paulus skriver att vi alla har döpts in i samma kropp och fått samma Ande att dricka, så tänker han sig säkert att det är *i* den gemenskapen som en *del* av törsten släcks. Eller med andra ord: att när Gud vattnar med sin Ande, så gör han det inte *bara* över oss som individer i våra enskilda kammare, utan också över oss som Kristi *kropp* när vi kommer samman.

Så var det ju på den första kristna pingstdagen i Jerusalem; Apg 2:1-2: "När pingstdagen kom var de alla församlade. Då hördes plötsligt från himlen ett dån som av en stormvind, och det fyllde hela huset där de satt." Och vers 4: "Alla fylldes av helig ande..." Både Gud och människor är aktiva: Lärjungarna genom att komma samman – och Gud genom att sända sin Ande och fylla dem som var församlade...

Så är det hela tiden i vår vandring med Gud. För även om det är sant att *alltihop* ytterst beror på Gud och att vi själva inte har någon som helst egen andlig kraft att bidra med, så är det ändå nödvändigt med vårt *gensvar* (vår lydnad). Innan Jesus återvände till Fadern hade han uppmanat lärjungarna att stanna i Jerusalem och vänta på Anden, som Gud skulle sända (Apg 1:4f). Och i Apostlagärningarna berättas också om hur de elva lärjungarna, tillsammans med Jesu mor och ytterligare några kvinnor och dessutom Jesu bröder, höll ut i gemensam bön och väntan (Apg 1:12-14). Det var *Gud* som gav Anden – men lärjungarna var *där*...

Samma mönster finns i dagens text: Det är *Gud* som skapar förutsättningarna: han har gett oss Anden – men *vi* får också ta våra steg fram till källan för att dricka... Ett sådant steg är att vi kommer samman... Ett annat steg är att vi gör oss tillgängliga, att vi böjer oss ner vid källan... Det kan vi göra genom en enkel bön: 'Kom helig Ande! Kom och fyll mig på nytt igen! Fyll mig med Jesus!'

Den bönen är en livlina i både vardag och gudstjänst. Vi kan be den som en 'blyxtbön' mitt i våra bestyr – och när tillfälle ges kan vi sätta oss ner, andas ut en stund och be 'Kom, helige Ande'... Och sen vara stilla en stund, lyssna och ta emot... I den stillheten kan vi också smaka på ett ord från Gud och bara vara i det en stund – till exempel när Jesus säger: "*Liksom Fadern har älskat mig, så har jag älskat er.*" Eller "*Om någon törstar, så kom till mig och drick! Den som tror på mig, ur hans innersta skall strömmar av levande vatten flyta fram, som Skriften säger*" (Joh 7:37f; SFB). Eller Jesajas ord: "*Ty jag skall utgjuta vatten över de törstiga och strömmar över det torra*" (43:3).

Inger Rosdahl, 10 05 2 3